

Debreceni Ítéltábla

Bf.I.225/2025/14.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. szeptember 30. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2025. február 18. napján kihirdetett 3.B.444/2023/85. számú ítéletét helybenhagyja.

Figyelmezteti a vádlottat, hogyha a részére kiadni rendelt dolgokat a jogerős határozat közzétételétől számított három hónapon belül nem veszi át, úgy azok az állam tulajdonába kerülnek.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetéséről a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 21 847 (huszonegyezer-nyolcszáznegyvenhét) Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott visel.

A másodfokú bíróság végzése ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Nyíregyházi Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatában Terhelt1 vádlottat emberölés büntette [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1) bekezdés] és (a sértett sanyargatásával, felfegyverkezve elkövetett) személyi szabadság megsértésének büntette [Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) és f) pont] miatt halmazati büntetésül 15 év szabadságvesztésre és 10 év

közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, megállapítva, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A büntetésbe beszámította a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről (a lefoglalás megszüntetése mellett egyes tárgyak vádlottnak kiadása, megsemmisítés és iratok melletti kezelés). Kötelezte továbbá a vádlottat 929 012 Ft bűnügyi költség viselésére.

[2] Az ítélet ellen két irányban jelentettek be fellebbezést.

[3] Az ügyészség a határozat kihirdetésekor a vádlott terhére, a szabadságvesztés büntetés súlyosítása, magasabb tartamban való meghatározása érdekében élt jogorvoslattal (85. sorszámú elsőfokú bírósági tárgyalási jegyzőkönyv 16. oldal alulról 3-4. bekezdés). Indokai szerint a szabadságvesztés nem igazodik megfelelően a bűncselekmény kiemelt tárgyi súlyához és a terhelt személyi társadalomra veszélyességéhez, melyeket nagy nyomatókkal jeleznek büntetett előélete, a sértett közös gyermekükkel várandós volta és a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottsága. Ezen okok miatt a büntetés lényeges súlyosítására tett indítványt (Szabolcs-Szatmár-Bereg Vármegyei Főügyészség B.586/2023/59.).

[4] Másrészt a vádlott a személyi szabadság sérelmére elkövetett első cselekményrész tekintetében eltérő tényállás megállapítása (a késviselés mellőzése) és a büntetés enyhítése céljából, a védő elsődlegesen a súlyosabban minősülő személyi szabadság megsértése vonatkozásában felmentésért, másodsorban e cselekmény enyhébb minősítéséért és a büntetés enyhítésére irányulóan terjesztettek elő perorvoslatot (85. számú tárgyalási jegyzőkönyv 16. oldal utolsó két bekezdés, 17. oldal 1. bekezdés, 2-3. bekezdés).

A vádlott már az iratok felterjesztése előtt indokolta írásban fellebbezését, melyben általánoságban elfogultságra is hivatkozva vitatta a bíróság álláspontját és a tényállásban foglaltakat, miszerint elvonta volna a sértett személyi szabadságát. Előadása szerint a tárgyalást úgy folytatták le, hogy gyógyszer hatása alatt állt. A vád nem tükrözi a valóságot, a bíróság pedig nem vette megfelelően figyelembe az enyhítő tényezőket, mint gyermekeit. Továbbra is vitatta, hogy késsel érkezett a helyszínre, ezt a térfigyelő kamerák is igazolhatják. Összegezve: az elsőfokú ítéletet elfogultnak tartotta és ügye „újrátárgyalását” kérte (90. sorszámú elsőfokú irat).

A védő a tárgyaláson bejelentett fellebbezéssel összhangban sérelmezte a késsel felfegyverkezés megállapítását és részletesen kifejtette, hogy mely okok folytán tartja a büntetést eltúlzottnak, külön kiemelve a vádlott személyiségét, intellektuális képességeit és különösen a cselekmény megbánását (13. sorszámú másodfokú irat).

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.451/2023/16. számú észrevételében a súlyosítás érdekében bejelentett vádhatósági fellebbezést fenntartotta. Érvei szerint a másodfokú eljárásban a felülbírálat annyiban korlátozott, hogy a jogorvoslattal nem támadott élet elleni cselekményre nem teljes a revízió, e körben ténybeli felülbírálatra nem kerülhet sor, csak az ún. felülbírálati kiterjesztés érintheti. A ténybeli okból felülbírálató tényállásrészről részben megalapozatlannak tartotta a sértett elvonszolása és a késsel okozott

sérülés kapcsán, e körben helyesbítésre, összességében a büntetés súlyosítására, a kiadni rendelt bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezés kiegészítésére, egyéb részekben a határozat helybenhagyására tett indítványt.

[6] Az ítéltábla a fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[7] A nyilvános ülésen az ügyész az átiratában foglaltakat fenntartva indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

[8] A védő a jogorvoslata irányát és célját szintén fenntartotta.

[9] A vádlott az utolsó szó jogán a cselekménye megbánásáról nyilatkozott.

[10] A fellebbezések nem alaposak.

[11] A másodfokú bíróság – tekintettel a védelmi jogorvoslatok okára és irányára – a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen felülvizsgálta, azaz a revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, a tényállás megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmény minősítésére, a büntetéskiszabásra, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is, függetlenül attól, hogy ki és milyen okból fellebbezett. A Be. fellebbezési normáiban is főszabály a teljes felülbírálat. Jelen esetben a perorvoslatok támadták a tényállást, a bűnösség megállapítását és a cselekmény jogi minősítését is, ezért korlátozott revízióra nem kerülhetett sor.

[12] Az ítéltábla nem értett egyet a másodfokú ügyészség azon álláspontjával, miszerint a Be.590. § (4) bekezdése szerinti korlátozott felülbírálatnak van helye, mert a cselekménysor második részét alkotó, az emberölést megalapozó tényállást és a bűnösség megállapítását, valamint a minősítést nem támadták e körben, így az élet elleni cselekményre kizárólag a Be.590. § (5) bekezdésében szabályozott felülbírálat kiterjesztés térhet ki, melyből következik, hogy ténybeli felülbírálatra az ítélet e részében nem kerülhet sor.

[13] A Be. 590. § (4) bekezdése szerint, ha az elsőfokú bíróság ítélete több bűncselekményről rendelkezett, a másodfokú bíróság az ítéletnek csak a fellebbezéssel érintett bűncselekményre vonatkozó rendelkezését, illetve részét bírálja felül. Az ún. tárgyi jellegű korlátozott revízió a Be. egyik fontos, a korábbi eljárási törvényekhez képest az eljárást lényegesen egyszerűsítő, a teljes felülbírálatot büntetőjogi főkérdésben is szűkítő szabálya. Ennek azonban feltétele, hogy valóban jól elhatárolható történeti tények alapján,

egyértelműen meghatározhatóan olyan valódi bűnhalmazat létesüljön, melynél megállapítható, hogy az arra jogosult kizárólag egy vagy több bűncselekményt nem támad, míg más, vagy másokat igen a tényállásra és a bűnösségre is kiterjedően. E feltétel nem adott. A felülbírált ügyben ugyanis alapvetően ugyan egy több órán át tartó, de egy sértettet, egy motívumból fakadó és több helyszínen a sértett többszöri bántalmazásával járó cselekménysort tartalmaz a történeti tényállás. A cselekmény valóban anyagi bűnhalmazatot valósított meg (emberölés és személyi szabadság megsértése), de ezt a másodfokú bíróság csak a teljes tényállás és ahhoz kapcsolódó mérlegelés felülbírálatát követően állapíthatta meg, másrészt igen hangsúlyos, hogy az ölési cselekmény részét képezi a késsel történő többes szúrás is, ami ugyan nem volt halálkörülményező (a halált a zsinegelés általi fojtás és fulladás okozta), de a megfojtás helyszínén, illetve ahhoz közel történt, a halálos trauma előtti. A vádlott az eljárás nagy részében a késhasználatot vitatta, és részben annak megállapítását sérelmezte a védelmi fellebbezés is, az eszköz pedig az emberöléshez is kapcsolódik, az egész tényállás szerves része, elkövetési eszköze, mely a személyi szabadság megsértését is súlyosabban minősíti. Ilyen perjogi helyzetben a korlátozott felülbírálat – az ügyészszégi indokokkal szemben – kizárt.

[14] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a-h) pont], sem olyan súlyos relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1), (2) bekezdés a-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezve.

[15] Az ítéletet érdemben nem befolyásoló relatív eljárási szabálysértés történt azonban akkor, amikor az elsőfokú bíróság a bűnösségét el nem ismerő vádlottat a tárgyalást szükségessé tevő perjogi helyzetben az előkészítő ülésen a vádbeli cselekményre is kihallgatta (19. számú jegyzőkönyv 5-7. oldal). Az előkészítő ülésen a vádlott kihallgatására kizárólag a bűnösség beismerése esetén és a büntetéskiszabási körülményekre van lehetőség a Be.504. § (4) bekezdése értelmében akkor, ha a bíróság nem látja akadályát az ügy előkészítő ülésen történő elintézésének. Ha a vádlott a bűnösségét nem ismeri be (e fontos kérdés tisztázását meghaladó kérdések feltevésén kívül) kihallgatására – mint kardinális személyi bizonyításra – csak tárgyaláson van mód a perrendnek megfelelően. Erre a tárgyaláson szabályosan sor került és a törvényes figyelmeztetések megtörténtek az előkészítő ülésen is, ezért a bizonyítás törvényessége a bizonyíték felhasználására kihatóan nem sérült, de a lényeges eljárásjogi kérdés kiemelése ettől függetlenül nem volt mellőzhető, mert az előkészítő ülésnek a bűnösség vitatásakor nem célja a vádlottól bizonyíték szerzése, ennek eszköze kizárólag a tárgyalás.

[16] Az eljárásjog felülbírálata során kell kitérni rá, hogy a vádlott fellebbezés indokolásában foglaltakkal szemben a bírósági eljárás és konkrétan a törvény értelmében kizárási indítvánnyal érinthető bíró elfoglaltságára semmilyen adat nem merült fel, konkrét tény, körülmény ennek alátámasztására a vádlott sem jelölt meg, értelemszerűen a védekezésének elvetése, a perrendszerű mérlegelés törvényes folyamatának elvégzése nem jelenthet elfoglaltságot a Be. 14. § (1) bekezdés e

[17]) pont szerint akkor sem, ha a vádlott terhére dönt a bíróság.

[18] A törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és döntően megalapozott tényállást [Be. 561. § (3) bekezdés c) pont] állapított meg, mely csak részben volt megalapozatlan hiányossága és az iratoktól eltérő volta miatt [Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pont]. Emellett utalni kell arra is, hogy bár nem a tényállás része, de a személyi rész körében is pontatlanul kerültek feltüntetésre egyes lényeges tények [Be. 561. § (3) bekezdés b) pont].

[19] A tényállás egyrészt hiányos, mert nem írta le megfelelően a sértett utcán történő elvonszolását, a késsel történő sebzést, a szúrások és a fojtás helyszínét, továbbá iratellenes megállapításokat tett részben a késsel okozott sérülések formájára és gyógytartamára, továbbá pontatlanul tüntette fel az elkövetés helye mellett található tanyát is. A megalapozatlanság leginkább az indokolás [16] bekezdését érintette, mely fontos tényrész szinte minden eleme hibásan lett rögzítve, de ez nyilván csak a részleges megalapozatlanság keretei között maradt és orvosolható is volt a fellebbezési eljárásban. Ezen túl az elsőfokú ítélet tévesen jelölte meg a vádlott korábbi élettársi kapcsolatában származó gyermekek számát [Be. 561. § (3) bekezdés b) pont].

[20] A megalapozatlanság a már jelzettek szerint részbeni és azt a másodfokú bíróságnak kötelező módon orvosolnia kellett (EBH2019. B.9., BH2019. 220.).

[21] Az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogkörében a történeti tényállás részleges megalapozatlanságát pedig az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és ténybeli következtetés alapján a következők szerint egészíti ki és helyesbíti, érintve az ítéleti szerkezeti rendjét követve a vádlott személyi körülményeire vonatkozó tényeket is.

[22] *Elsőfokú ítélet indokolás [3] bekezdés: A vádlottnak korábbi élettársi kapcsolatából négy gyermeke született.*

E helyesbítés a volt élettárs, név (sz. tanú11) tanú – a törvényszék által is értékelt és elfogadott – vallomásán alapszik (45. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal alulról 4. bekezdés).

[23] *[13] bekezdés: Miközben a vádlott az utca felé húzta az ingatlan területéről a sértettet, tanú1 és tanú2 Jónás Erzsébet karját megragadva próbálták őt visszahúzni. Ezt akkor hagyták abba, amikor a vádlott mindhármukat leszúrással fenyegette meg. Ezt követően*

a vádlott a háttal földre eső sértettet a hajánál fogva vonszolta ki az utcára, ahol mintegy három-négy ház mellett is elhaladva az utcasarokig így haladtak.

E kiegészítésre tanú1 és tanú2 tanúk döntően egységes, egybehangzó vallomásai alapján került sor. E tanúk egyébként meggyőzően és hitelt érdemlően cáfolták az is, hogy a vádlott nem tartott magánál kést (nyomozási irat 205. lap, 211.lap, 53. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv).

[24] [16] bekezdés: *A vádlott a tanyanév tanya mellett, a helységek összekötő úttól északra mintegy másfél kilométerre, egy tölgyes erdőtelepítésnél a sértettet a késsel két esetben közepes erővel fejen – tarkóján – szúrta és kis erőbehatással megsebezte a bal tenyerén is. Az egyik fejtájéki szúrás 13 mm hosszú volt és a szúrási csatorna 4 cm, míg a másik 9 mm hosszú és 4,2 cm mélységű volt. Ezen kívül az arcon, a mellkason, a jobb combon, a bal térden és a felett részben kis erőhatás által zúzódásos, hámkarcolásos, hámfosztásos sérülések, míg a bal tenyéren védekező jellegű szúrt sérülés keletkeztek a vádlotti bántalmazás során. A szúrt sérülések és az egyéb – hámfosztásos, hármhorzsolásos, zúzódásos – sérülések – együtt nyolc napon túli gyógytartamú sérüléseknek felelnek meg. A sértett e sérüléseit legalább tizenhét rendbeli erőbehatás okozta.*

A tényállást e részben a másodfokú bíróság szakértő1 és szakértő2 szakértők által a nyomozás során készített B.444/2023. számú orvosszakértői vélemény és a szakértők elsőfokú tárgyalási meghallgatásának adatai alapján egészítette ki (nyomozási irat 151-159., 35. számú jegyzőkönyv 19-22. oldal).

[25] [17] bekezdés: *A vádlott legalább három percig fojtotta a sértettet a zsinnyel, amíg a terhes nő fulladásos halált szenvedett. Erre a kora reggeli órákban, 7 óra előtt került sor.*

A fojtás időtartamát illetően a kiegészítés az orvosszakértők tárgyalási előadásán (35. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 20. oldal), a halál idejére nézve pedig a helyszíni szemlén, a boncjegyzőkönyvi adatokon és a cselekményt észlelő, a sértett holttestét fellelő tanúk vallomásán, illetve e bizonyítékok összevetésén alapul. A halál ideje órára, percre pontosan már nem tárható fel, de egy időintervallum behatárolható, mely nem mellőzhető élet elleni bűnügyekben.

[26] A vád és az elsőfokú ítélet sem tartalmazott adatot arra, hogy a vádlott szeszestől, gyógyszerektől, vagy kábítószernek minősülő anyagtól befolyásolt állapotban követte el a bűncselekményt. Erre ugyan merültek fel adatok az eljárásban, de kétséget kizáróan nem bizonyítottak, másfelől az elkövetés után 2025. június 15-től hatályba lépő új törvény a kábítószer fogyasztással összefüggésben elkövetett emberölést súlyosabban minősíti és életfogytig tartó büntetéssel fenyegeti [Btk. 160. § (2) bekezdés m) pont]. Ezen ok miatt a

tettazonosság elve is másként érvényesülhet a jövőben e körülményekre tekintettel és feltehetően szigorúbb korlátot jelenthet a vádbeli ítéleti tényállás. Ennek azonban még nincs gyakorlata, majd a Kúria iránymutató tevékenységét követően lehet állást foglalni határozottabban a kérdésben.

[27] A kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú ítélezés alapját képezte.

[28] A ténybeli felülbírálat során utal rá a másodfokú bíróság, hogy a tényállás megalapozottságát a törvény pozitív formában nem fogalmazza meg, arra elsősorban a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésben meghatározott (teljes és részbeni) megalapozatlansági okok nemlétéből lehet következtetést vonni. A jogirodalom és a bírói gyakorlat szerint ugyanakkor pozitív oldalról is rögzíthető, hogy a tényállás rendszerint akkor megalapozott, ha a bíróság a vád keretei között, a bizonyítási eljárás törvényes lefolytatását követően az ügyész által bűncselekménynek tartott múltbeli események kapcsán a tényeket valósághűen, hiánymentesen állapítja meg (BH2024. 106). A kiegészítést és helyesbítést követő megalapozott tényállás következménye a tényálláshoz kötöttség, mely kizárja a bíróság által elfogadott tények megváltoztatását. Ez irányadó a vádlott terhére és javára is.

[29] A törvényszék az ügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta, azokat gondosan, külön és összehatásukban is a logika szabályait szem előtt tartva értékelte. Mérlegelés körébe vonta a személyi bizonyítás anyagát, a nagy hangsúllyal bíró orvosszakértői és elmeorvosszakértői bizonyítást, valamint a releváns okiratokat is.

A terhelt gyanúsítottai vallomásának értékelése kapcsán utal rá az ítéltábla, hogy az elsőfokú ítélet [24] bekezdésben felhívott, 2023. május 28-án fogatosított kihallgatásra több, mint egy nappal a bűncselekmény elkövetése után, 8 óra 59 perckor került sor. Ennek a vádlotti védekezés miatt van jelentősége, miszerint az élet elleni bűncselekmény elkövetése után Frontin tablettákat vett be és ez befolyásolhatta a vallomástételi képességét. E befolyásoltságra azonban nincs adat a kihallgatás idejére, mint ahogy arra sem, miszerint a vádlott bármely tárgyaláson gyógyszeres kezelés miatt akadályozott lett volna a jogai gyakorlásában.

[30] Az elsőfokú bíróság mindenre kiterjedően vizsgálta a vádlott védekezését, figyelemmel arra, hogy a nyomozás során az első gyanúsítottai vallomásában beismerte a terhére rótt bűncselekményeket, majd később arra hivatkozott, hogy gyógyszer bevétele miatt nem emlékszik mindenre, amit tett és tagadta, hogy kés volt nála. Ezen vádlotti védekezésre figyelemmel az elsőfokú bíróság különös gonddal mérlegelte a cselekményről közvetlenül és részben közvetve információval bíró tanúk vallomását, értékelési körébe vonta a helyszíni szemle adatait és a szakértői bizonyítás anyagát. A tárgyaláson meghallgatta az igazságügyi elme-, illetve orvosszakértőket (35. számú tárgyalási jegyzőkönyv 18. oldal). A védő indítványára sor került az igazságügyi pszichológus szakértő meghallgatására is (53. számú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal). E bizonyítékok alapos értékelését követően észszerű okokkal vetette el a vádlott tagadó tartalmú vallomásrészeit. Mérlegelő tevékenysége

hibátlan, azzal az ítéltábla egyetértett. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét is megfelelően teljesítette.

[31] A vádlott és a védő részben lényegében a bizonyítékok okszerű értékelésén keresztül támadták a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség alapvető fellebbviteli perjogi szabálya folytán eredményre nem vezethetett. A védelem nem jelölt meg olyan nívumot, perdöntő körülményt, mely megkérdőjelezné a törvényszék ténykérdésekben hozott döntését. A védekezések fő iránya annak sérelmezése volt, hogy a bíróság a vádlott vallomásával szemben a tényállást részben miért a terhelő bizonyítékokra alapította. Ennek pedig az elsőfokú bíróság logikus, okszerű magyarázatát adta, a már megvizsgált bizonyítékok újraértékelése tartalmi és formai okból is kizárt a tényállás megalapozottsága miatt.

[32] A tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése és védett mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Mindezen elvek érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság ún. ténybíróági jellegét. Ezen elvek a felülbírált ügyben maradéktalanul érvényesültek.

[33] Az anyagi jogi kérdések felülbírálatakor az ítéltábla elsődlegesen azt rögzíti, hogy a Btk. 2. § (1), (2) bekezdése alapján az elkövetéskor hatályos büntető törvényt kell alkalmazni, mert a jelenleg hatályos törvény nem eredményez enyhébb elbírálást, sőt a már jelzettek szerint az adott esetben szigorúbb megítéléssel jár.

[34] Az elsőfokú bíróság büntethetőségi akadály hiányában törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmények minősítése is megfelel az anyagi jognak. A vádlotti cselekménysor ugyanis valóban a két okból súlyosabban minősülő személyi szabadság megsértésének büntettét és az alapeseti emberölés büntettét valósította meg. A két bűncselekmény valódi anyagi bűnhalmazatban áll.

[35] A cselekmények első részében a vádlott azzal, hogy erőszakot és fenyegetést is kifejtve a várandós sértettet .. lakásáról igen durva módon, emberi méltóságában is sértve, nyilvánvaló fizikai és lelki sérelmet is előidézve elvonszolta, hajánál fogva az utcán húzta, minek során terhes nő a földre is került, a Btk. 194. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) és f) pontja szerinti a sértett sanyargatásával, felfegyverkezve elkövetett személyi szabadság megsértésének büntettét követte el. A személyi szabadság megsértése rendszerint külön nem értékelhető külön bűncselekményként az időben és térben egybeesően, vagy közel elkövetett ölési cselekmény mellett. A felülbírált ügyben ugyanakkor a személyi szabadságtól megfosztás (az utcán hosszasan vonszolás) határozottan elkülönül a később az erdős területen véghez vitt öléstől, ezért az ítéltábla egyetértett a vád és az elsőfokú ítélet álláspontjával, miszerint valódi bűnhalmazat létesült. A személyi szabadság megsértését a sértett sanyargatása és a felfegyverkezve (késsel) elkövetés minősíti súlyosabban. A terhes passzív

alany fizikai erőszakkal kísért elvitele, a hajnál fogva, részben földön vonszolás feltétlen olyan elkövetési mód, mely sanyargatásnak értékelendő, emellett az élet kioltására alkalmas késsel elkövetés folytán megvalósult a felfegyverkezetség is.

[36] A vádlott cselekménye másrészt a Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti befejezett emberölés büntettének törvényi tényállását merítette ki. A terhelt elkövetéskor aktuális tudattartalmára, ezáltal szándékára a 3/2013. Büntető jogegységi határozat (BJE) iránymutatásai alapján elsősorban a feltárt alanyi és tárgyi tényezőkből lehet következtetést vonni. A vádlott indulatos állapotában a sértettet a külterületi, erdős részen két esetben a késsel fejtájékon szúrta, súlyos sérüléseket okozva, majd őt zsinegeléssel megfojtotta. A tényállás szerint nem érvelt, alapvetően a passzív alany elhurcolása után az akkor néptelen, elhagyott helyszínen hirtelen kialakult egyenes ölési szándéka vitathatatlan (BH2023. 88., BH2018. 267.I.).

[37] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi, enyhítő és súlyosító tényezőket feltárta, és a vádlottal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetéskiszabási elvekkel összhangban álló, tetтарыыос joghátраныт alkalmazott, mely kifejezi az egyéniesítést is. Az irányadó halmazati büntetési tételkeretet is szem előtt tartva, a középмértéket indokoltan meghaladó tizenöt év tartamú szabadságvesztés szükséges, egyben elégséges büntetés, melynek sem lényeges súlyosítására, sem jelentős enyhítésére az ítéltábla nem látott megfelelő okot. Az elbírált büntett valóban sérti az alapvető emberi normákat, erkölcsi és törvényi szabályokat, a vádlott ugyanis különös kegyetlenséget el nem érő, de azért a tipikustól kegyetlenebb módon vette el a terhes élettársa életét. Ugyanakkor az ölési cselekmény döntő részét végig elismerte és a nyilvános ülésen is érzékelhetően megbánta. Ezen okok miatt a büntetés érdemi, éveкkel történő felemelésének nem álltak fenn a feltételei, miként az enyhítésnek sem, így a büntetéskiszabást sérelmező fellebbezések sem vezethettek eredményre

[38] A szankció felülbírálata kapcsán a másodfokú bíróság még utal a következőkre. A büntetéskiszabás során a büntetőjog általános elveire, és az Alaptörvényből fakadó alkotmányos követelményekre is figyelemmel kell lenni. A büntetéssel történő jogkorlátozásnak meg kell felelnie az arányosságnak, a szükségszerűségnek és az ultima ratio elveinek (1214/B/1990 AB határozat). A szankció arányossága azt is jelenti, hogy a hasonló tett elkövetőit hasonló büntetéssel kell sújtani az elkövetett tethhez, és a бүнösség mértékéhez is viszonyítva, de az arányosság vizsgálata a sérelem, a kár, a бүнösség foka, a бүнцselekmények súlya egybevetését is feltételezi. Az arányosság jelenti a tetтарыыосságot, de a büntetésnek az elkövető személyiségéhez is igazodnia kell. Az egyéniesítés azonban nem sértheti a bírói gyakorlat egységének elvét, amely a jogbiztonság és a törvény előtti egyenlőség szempontjából alapvető. Ennek megfelelően a hasonló súlyú бүнцselekményekre, illetve hasonló személyi körülményekkel jellemzett elkövetőkkel szemben nem szabad lényegesen eltérő szankciókat alkalmazni. Az egyes бүнцselekmények természetéhez és a súlyához igazodó büntetési rendszer és a büntetéskiszabás normatív előírásain nyugvó büntetések együttesen szolgálják a jogállami büntetés funkcióját, a társadalom védelmét, a szankcióval történő arányos és megérdemelt viszonzást, valamint a speciális és generális prevenciót. Ezen elveket az elsőfokú ítélettel kiszabott büntetés biztosítja.

[39] A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazására szintén helyesen került sor és megfelelő a maximális tartam is.

[40] A szabadságvesztés (börtön) végrehajtási fokozatára, az előzetes fogvatartás beszámítására, a feltételes szabadságra bocsátásból kizárásra, valamint az egyéb, az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben (bűnjelek, bűnügyi költség viselése) hozott rendelkezések is megfelelnek a törvénynek.

[41] A feltételes szabadság kizárását kimondó indokolásrész annyiban viszont helyesbítendő a [61] bekezdésben, hogy a rendelkezés a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont *eb*) alpontján alapszik.

[42] A bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezés pedig Be. 321. § (5a) bekezdésben szabályozott figyelmeztetéssel volt kiegészítendő a dolgok kiadását és átvételét érintően, ami elvégezhető volt a helybenhagyás keretei között és nem igényelte az ítélet megváltoztatását.

[43] A kifejtettekre tekintettel ezért a másodfokú bíróság a jogorvoslatok alaptalansága miatt az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával – a rendelkező rész előbb jelzett kiegészítése és az indokolás helyesbítése mellett – helybenhagyta.

[44] Az előzetes fogvatartás beszámítására vonatkozó rendelkezés a Btk. 92. § (1), (2) bekezdésén alapszik.

[45] A másodfokú eljárásban a kirendelt védő részvételével kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdése alapján állapította meg, melyet a bűnösnek kimondott vádlott visel.

[46] Ellentétes döntés hiányában a másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye [Be. 615. § (1), (2) bekezdés].

Debrecen, 2025. szeptember 30.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. előadó bíró, Dr. Bakó József sk. bíró

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 3.B.444/2023/85. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.225/2025/14. számú végzése által a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. szeptember 30.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke